

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0293/2010

27.10.2010

SPRAWOZDANIE

w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, sporządzonego w następstwie jego projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 676/2008RT (2010/2086 (INI))

Komisja Petycji

Sprawozdawczyni: Chrysoula Paliadeli

SPIS TREŚCI

Strona

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	7
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	11

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie specjalnego sprawozdania Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, sporządzonego w następstwie jego projektu zalecenia dla Komisji Europejskiej dotyczącego skargi 676/2008RT (2010/2086 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając specjalne sprawozdanie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego przedstawione w dniu 24 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając art. 228 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dawny art. 195 TWE),
 - uwzględniając art. 41 ust. 1, art. 42 i 43 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich¹, zmienioną decyzją 2008/587/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 18 czerwca 2008 r.²,
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie kontaktów ze skarżącym w odniesieniu do naruszeń prawa wspólnotowego (COM(2002)0141)³,
 - uwzględniając art. 205 ust. 2 zdanie pierwsze Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji (A7-0293/2010),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 228 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich uprawniony jest do przyjmowania od każdego obywatela Unii skarg dotyczących przypadków niewłaściwego administrowania w działaniach instytucji lub organów Unii,
- B. mając na uwadze, że skargi składane przez obywateli UE stanowią ważne źródło informacji na temat możliwych naruszeń prawa UE,
- C. mając na uwadze, iż zgodnie z art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej każdy ma prawo, „aby jego sprawy były załatwiane przez instytucje, organy, biura i agencje Unii bezstronnie, rzetelnie i w rozsądnym terminie”,
- D. mając na uwadze, że w dniu 1 marca 2007 r. organizacja międzyrządowa działająca w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego zwróciła się do Komisji o dostęp do posiadanych przez Dyрекcję Generalną ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu oraz byłego

¹ Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15.

² 17 Dz.U. L 189 z 25.7.2008, s. 1

³ Dz.U. C 244 z 10.10. 2002, s. 5.

wiceprzewodniczącego Komisji odpowiedzialnego za przedsiębiorstwa i przemysł informacji i dokumentów, dotyczących spotkań między Komisją a przedstawicielami producentów samochodów, na których dyskutowano o podejściu Komisji do emisji dwutlenku węgla przez samochody,

- E. mając na uwadze, że Komisja zapewniła dostęp do 15 z 18 pism wysłanych do ówczesnego komisarza Güntera Verheugena, ale odmówiła dostępu do trzech pism wysłanych przez niemieckiego producenta samochodów Porsche, uzasadniając, że ich ujawnienie zagroziłoby interesom handlowym przedsiębiorstwa,
- F. mając na uwadze, że art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁴ stanowi, że celem tego rozporządzenia jest zapewnienie jak najszerszego dostępu do dokumentów Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji oraz mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wszelkie odstępstwa od tej zasady muszą być restrykcyjnie interpretowane,
- G. mając na uwadze, że Komisja odmówiła skarżącemu dostępu do odnośnych pism przedsiębiorstwa Porsche AG na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, który stanowi, że „instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę [...] interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej”,
- H. mając na uwadze, że przedmiotowe pisma zostały wystosowane przez przedsiębiorstwo Porsche AG w kontekście przeprowadzanych przez Komisję konsultacji z głównymi podmiotami, dotyczących przeglądu wspólnotowej strategii na rzecz ograniczenia emisji dwutlenku węgla z samochodów osobowych; mając na uwadze, że w związku z tym potencjalnie pisma te zawierały informacje na temat stosunków biznesowych przedsiębiorstwa Porsche AG i dlatego Komisja mogła uznać je za wchodzące w zakres stosowania wyjątków, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001,
- I. mając na uwadze, że służby rzecznika skontrolowały trzy przedmiotowe pisma od przedsiębiorstwa Porsche AG, a także wymianę wiadomości elektronicznych między Komisją i przedsiębiorstwem, w której Komisja poinformowała Porsche AG, że nie zamierza ujawnić odnośnych pism, oraz mając na uwadze, że rzecznik na podstawie tej kontroli stwierdził, iż Komisja niesłusznie odmówiła pełnego dostępu do trzech pism przedsiębiorstwa Porsche AG w oparciu o art. 42 ust. 2, a także częściowego dostępu w oparciu o art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001⁵, co stanowi przypadek niewłaściwego administrowania,
- J. mając na uwadze, że w dniu 28 października 2008 r. rzecznik sporządził projekt zalecenia dla Komisji, w którym zawarł szczegóły swojej analizy faktyczno-prawnej i stwierdził, że Komisja powinna zapewnić dostęp do przedmiotowych trzech pism od przedsiębiorstwa Porsche AG do byłego komisarza Güntera Verheugena w całości lub rozważyć ich częściowe ujawnienie,

⁴ Dz U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁵ Artykuł 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, co następuje: „Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione.”

- K. mając na uwadze, że rzecznik, powołując się na art. 195 Traktatu WE (obecny art. 228 TFUE), zwrócił się do Komisji o dostarczenie szczegółowej opinii w przeciągu trzech miesięcy, tj. do 31 stycznia 2009 r.,
- L. mając na uwadze, że Komisja nie przedstawiła swojej opinii w przewidzianym przez art. 228 TFUE trzymiesięcznym terminie, natomiast występowała sześciokrotnie o przedłużenie terminu na przedstawienie szczegółowej opinii w sprawie projektu zalecenia rzecznika, a także mając na uwadze, że w lipcu, a potem we wrześniu 2009 r. rzecznik poinformował sekretariat Komisji o zamiarze przedstawienia specjalnego sprawozdania Parlamentowi w razie nieotrzymania odpowiedzi na swój projekt zalecenia,
- M. mając na uwadze, że Komisja w nowym składzie po rozpoczęciu urzędowania przyznała rzeczywiście dostęp do pism, ale nastąpiło to przeszło 15 miesięcy po sporządzeniu projektu zalecenia, a nie po trzech miesiącach, o których mowa w statucie rzecznika oraz w art. 228 TFUE,
- N. mając na uwadze, że Komisja, zwlekając z odpowiedzią na projekt zalecenia przez 15 miesięcy, nie dopełniła obowiązku współpracowania z rzecznikiem szczerze i w dobrej wierze podczas jego śledztwa w sprawie 676/2008/RT, a także mając na uwadze, że jest to szkodliwe nie tylko dla dialogu międzyinstytucjonalnego, ale także dla publicznego wizerunku UE,
- O. mając na uwadze, że rzecznik stwierdził opóźnienia Komisji w kolejnej sprawie dotyczącej dostępu do dokumentów (355/2007(TN)FOR), w której Komisja powinna była przedstawić szczegółową opinię na temat projektu zalecenia rzecznika do 31 października 2009 r., ale dotychczas tego nie zrobiła,
- P. mając na uwadze, że Komisja dotrzymała pierwotnych terminów na udzielenie odpowiedzi skarżącym jedynie w czterech z 22 przypadków dotyczących dostępu do dokumentów, jakimi zajmował się rzecznik w roku 2009; mając na uwadze, że w 14 przypadkach ze wspomnianych 22 przedstawiła ona swoją odpowiedź z ponad 30-dniowym opóźnieniem, a w sześciu – z przynajmniej 80-dniowym,
- Q. mając na uwadze, że Parlament jako jedyna instytucja UE pochodząca z wyborów powszechnych ma obowiązek utrzymania i ochrony niezależności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w pełnieniu przez niego obowiązków wobec obywateli UE, a także monitorowania, w jaki sposób realizowane są jego zalecenia,
1. popiera krytyczne uwagi Rzecznika Praw Obywatelskich odnoszące się do Komisji oraz jego zalecenia dla Komisji w związku ze skargą 676/2008/RT;
 2. przyznaje, że nadmierne opóźnienia w udzielaniu rzecznikowi odpowiedzi w tej sprawie stanowią naruszenie przez Komisję obowiązku lojalnej współpracy, jak przewiduje to Traktat;
 3. jest bardzo zaniepokojony ogólną praktyką opóźniania i blokowania przez Komisję dochodzeń prowadzonych przez rzecznika w przypadkach dotyczących dostępu do dokumentów;

4. przypomina, że w kontekście konsultacji przewidzianych w art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001 Komisja musi podać termin odpowiedzi dla będącej autorem dokumentu strony trzeciej, i podkreśla, że Komisja powinna wykorzystywać te uprawnienia w sposób umożliwiający jej przestrzeganie własnych terminów⁶;
5. przypomina stosowne orzecznictwo dotyczące zasady lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE), zgodnie z którym instytucje Unii mają obowiązek współpracować w dobrej wierze ze sobą, a także zauważa, że obowiązek ten jest jasno sformułowany w nowym art. 13 ust. 2 TUE;
6. jest zdania, że brak współpracy ze strony Komisji w tym i innych przypadkach pociąga za sobą ryzyko osłabienia zaufania obywateli do Komisji, a także podważenia zdolności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i Parlamentu Europejskiego do stosownego i skutecznego nadzorowania Komisji, a co za tym idzie, jest wbrew rzeczywistej zasadzie praworządności, na której spoczywa Unia Europejska;
7. żąda, żeby Komisja zobowiązała się wobec Parlamentu Europejskiego do spełniania w przyszłości obowiązku lojalnej współpracy z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich;
8. uważa, że jeżeli Komisja nie podejmie takiego zobowiązania i/lub nadal będzie działać bez chęci współpracy z rzecznikiem, Parlament będzie mógł nałożyć na nią sankcje, które mogą obejmować umieszczenie w rezerwie części budżetu Komisji przeznaczonego na wydatki administracyjne;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich.

⁶ Art. 5 ust. 5 szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia (WE) 1049/2001, załączonych do decyzji Komisji 2001/937/WE, przewiduje, że „konsultowana strona trzecia, będąca autorem dokumentu, udziela odpowiedzi w nieprzekraczalnym terminie, który nie może być krótszy niż pięć dni roboczych, ale musi umożliwiać Komisji dotrzymanie jej własnych terminów na udzielenie odpowiedzi...”.

UZASADNIENIE

Wstęp

Specjalne sprawozdania sporządzane przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich są jego ostateczną bronią. Decyzje rzecznika nie mają mocy wiążącej prawnie, i dlatego może on polegać na sile perswazji, na zdolności do przekonywania w oparciu o rozsądne argumenty, a także – od czasu do czasu – na podawaniu informacji do wiadomości publicznej i sile opinii publicznej. Bardzo niewielka liczba specjalnych sprawozdań, jakie Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich miał do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu (17 od 1995 r.), świadczy o kooperacyjnym podejściu przyjętym przez instytucje UE w zdecydowanej większości przypadków.

Częścią kontekstu tej współpracy jest jednakże istnienie uprawnień do sporządzania specjalnych sprawozdań dla Parlamentu Europejskiego. Świadomość, że po otrzymaniu projektu zalecenia kolejnym krokiem może być specjalne sprawozdanie, często pomaga przekonać zainteresowaną instytucję lub zainteresowany organ do zmiany stanowiska. Specjalne sprawozdania powinny jednakże być sporządzane jedynie w związku z ważnymi kwestiami, w których Parlament może pomóc w przekonywaniu zainteresowanej instytucji lub zainteresowanego organu do zmiany stanowiska.

Parlament Europejski jako organ polityczny jest niezależny w kwestii rozpatrywania specjalnych sprawozdań rzecznika, zarówno w aspekcie jego procedur, jak i istoty podejścia i działań. Rozpatrując specjalne sprawozdanie, Parlament zawsze bierze pod uwagę, że prawo do zwracania się do rzecznika, wraz z prawem do składania petycji do Parlamentu Europejskiego, stanowi jedno z podstawowych praw obywatelskich, jasno zapisane w Karcie Praw Podstawowych, która obecnie na mocy Traktatu z Lizbony ma moc prawną.

Treść skargi

W marcu 2007 r. organizacja pozarządowa działająca w obszarze ochrony środowiska wystąpiła o dostęp do niektórych dokumentów zgodnie z rozporządzeniem nr 1049/2001 dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Dokumenty miały związek ze spotkaniami Komisji Europejskiej z producentami samochodów, na których dyskutowano o podejściu Komisji do emisji dwutlenku węgla przez samochody.

W listopadzie 2007 r. Komisja Europejska zapewniła dostęp do 15 z 18 pism wysłanych do ówczesnego komisarza Güntera Verheugena. W przypadku trzech pism wysłanych przez niemieckiego producenta samochodów Porsche odmówiła jednakże dostępu, uzasadniając, że ich ujawnienie zagroziłoby interesom handlowym przedsiębiorstwa. Skarżący zwrócił się wtedy do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich. We wrześniu 2008 r. służby rzecznika dokonały przeglądu przedmiotowych pism w pomieszczeniach Komisji. W oparciu o wyniki tego przeglądu rzecznik stwierdził w dniu 27 października 2008 r., że Komisja bezpodstawnie odmówiła dostępu do wspomnianych trzech pism. W związku z tym stwierdzeniem sporządził on projekt zalecenia mówiący, że Komisja powinna zapewnić

dostęp do przedmiotowych pism w całości lub rozważyć ich częściowe ujawnienie.

Zgodnie z art. 3 ust. 6 statutu opracowanego przez Parlament Europejski na potrzeby Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich Komisja Europejska ma trzy miesiące na dostarczenie szczegółowej opinii na temat jego projektu zalecenia. Termin na udzielenie odpowiedzi przez Komisję upłynął więc w dniu 31 stycznia 2009 r. Komisja nie udzieliła odpowiedzi i wystąpiła w dniu 30 stycznia 2009 r. o przedłużenie terminu. Następnie występowała z kolejnymi wnioskami o przedłużenie go w dniach: 23 lutego 2009 r., 26 marca 2009 r., 29 kwietnia 2009 r., 29 maja 2009 r. oraz 26 czerwca 2009 r.

Przyznawszy Komisji Europejskiej wszystkie żądane przedłużenia pierwotnego terminu, rzecznik w dniu 3 lipca 2009 r. wystosował do Komisji pismo ze stwierdzeniem, że nie jest dla niego jasne, dlaczego sporządzenie szczegółowej opinii zabiera tak dużo czasu, że potrzeba aż sześciu przedłużeń i tak długiego terminu. Komisja odpowiedziała w dniu 17 lipca, stwierdzając, że nie może udzielić konkretnej odpowiedzi, gdyż prowadzi konsultacje ze stroną trzecią (Porsche).

W dniu 30 września 2009 r., w 10 miesięcy po projekcie zalecenia, Komisja Europejska poinformowała rzecznika, że podjęła decyzję o przyznaniu częściowego dostępu do przedmiotowych pism oraz że w tym celu przygotowała ich przeredagowane wersje. Zaznaczyła również, że zamierza poinformować przedsiębiorstwo Porsche o swojej decyzji. W dniu 27 października 2009 r. Komisja wyjaśniła, że decyzja o poinformowaniu przedsiębiorstwa Porsche została wysłana do tłumaczenia na język niemiecki i że będzie przesłana przedsiębiorstwu na początku listopada. W dniu 9 listopada 2009 r. Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich przesłał kolejne pismo do Komisji, w którym zażądał kopii pisma informacyjnego wysłanego do przedsiębiorstwa Porsche i zwrócił się o informacje w sprawie zamknięcia procedury przyznania dostępu do przedmiotowych pism. W dniu 4 grudnia 2009 r. służby Komisji poinformowały telefonicznie urząd rzecznika, że pismo informujące zostanie wkrótce wysłane do przedsiębiorstwa Porsche.

Do momentu złożenia niniejszego specjalnego sprawozdania w Parlamencie Europejskim w dniu 24 lutego 2010 r. Rzecznik Praw Obywatelskich nie został poinformowany ani o piśmie informującym, ani o przyznaniu dostępu do przedmiotowych pism. Z chwilą objęcia urzędowania i po przedstawieniu przez rzecznika specjalnego sprawozdania Komisja w nowym składzie przyznała do nich dostęp. Nastąpiło to jednakże w ponad 15 miesięcy po sporządzeniu projektu zalecenia, a nie w trzy miesiące postanowione przez Parlament Europejski w statucie rzecznika, a także zapisane w art. 228 TFUE.

W poszczególnych komunikatach na ten temat Komisja Europejska wyjaśniała, że nie może dotrzymać zobowiązania do odpowiedzi na projekt zalecenia, ponieważ prowadzi konsultacje z przedsiębiorstwem Porsche w sprawie proponowanego ujawnienia przedmiotowych dokumentów. Komisja uzasadniała długość tych konsultacji dwoma argumentami: po pierwsze, nadzieją na pomyślne zakończenie negocjacji z przedsiębiorstwem w sprawie planowanego ujawnienia, a po drugie koniecznością pozostawienia mu wystarczającego czasu na podjęcie kroków prawnych przeciwko decyzji Komisji o ujawnieniu przedmiotowych dokumentów.

Jeżeli chodzi o pierwszy argument, należy przypomnieć, że w ramach konsultacji

przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001 Komisja musi podać termin na udzielenie odpowiedzi przez trzecią stronę będącą autorem dokumentu. Komisja z pewnością powinna korzystać z tych uprawnień w sposób umożliwiający jej dotrzymanie własnych terminów. Jeżeli chodzi o drugi argument Komisji, należy wspomnieć, że konieczność umożliwienia przedsiębiorstwu Porsche skorzystania z przysługujących mu praw nie uzasadnia nadzwyczaj długiego opóźnienia w udzieleniu pierwszej odpowiedzi na projekt zalecenia, a następnie w wykonaniu decyzji o poinformowaniu przedsiębiorstwa Porsche o zamiarze ujawnienia dokumentów.

W tym miejscu należy przypomnieć orzecznictwo dotyczące zasady lojalnej współpracy (art. 4 ust. 3 TUE), zgodnie z którym instytucje Unii mają obowiązek współpracować ze sobą w dobrej wierze. Obowiązek ten jest jasno sformułowany w nowym art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej.

Dalsze informacje

Zgodnie z art. 41 Karty Praw Podstawowych „każda osoba ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy *w rozsądnym terminie* przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii”.

Niestety, z doświadczeń rzecznika wynika, że Komisja zbyt często nie przestrzega terminów określonych w rozporządzeniu 1049/2001 przy rozpatrywaniu spraw związanych z wnioskami o publiczny dostęp do dokumentów. Zachowanie Komisji nawet się pogarsza, gdy obywatele składają do rzecznika skargi związane z dostępem do dokumentów.

W 22 tego rodzaju sprawach rozpatrywanych przez rzecznika w 2009 r. Komisja dotrzymała pierwotnego terminu na odpowiedź jedynie w 4 przypadkach, co stanowi mniej niż jedną piątą. W większości przypadków (14 z 22) odnotowano ponad 30-dniowe opóźnienie. W ponad jednej czwartej przypadków (6 z 22) opóźnienie wynosiło 80 dni lub więcej.

W dniu 4 maja 2010 r. rzecznik uczestniczył w posiedzeniu Komisji Petycji i wyjaśnił sprawozdanie specjalne. W swoim wystąpieniu wspomniał, że miał miejsce inny przypadek związany z dostępem do dokumentów (355/2007(TN)FOR), kiedy to Komisja trzy razy przedłużała termin wydania szczegółowej opinii w sprawie projektu zalecenia. Była to skarga złożona przez organizację pozarządową – Europejskie Biuro Ochrony Środowiska. Rzecznik sporządził projekt zalecenia w tej sprawie w dniu 29 czerwca 2009 r. Komisja powinna była przedstawić swoją opinię w dniu 31 października 2009 r. W dniu 27 maja 2010 r. Komisja zapowiedziała, że z powodu „niejasnej sytuacji prawnej” potrzebuje przedłużenia terminu do dnia 31 lipca 2010 r., żeby przedstawić szczegółową opinię.

Wnioski

Fakt, że Komisja udzieliła dostępu do pism w sprawie 676/2008/RT po przedstawieniu przez rzecznika specjalnego sprawozdania, może być uważany za sukces w parlamentarnym procesie nadzorowania pracy Komisji za pośrednictwem dochodzeń rzecznika.

Parlament Europejski może jednakże stwierdzić jedynie, że opóźniając odpowiedź na projekt zalecenia o 15 miesięcy, a także nie dopełniając obowiązku powiadomienia przedsiębiorstwa

Porsche o zamiarze ujawnienia dokumentów, Komisja nie spełniła obowiązku współpracowania z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich szczerze i w dobrej wierze oraz że takie zachowanie Komisji jest szkodliwe nie tylko dla dialogu międzyinstytucjonalnego, ale także dla publicznego wizerunku UE.

W trakcie śledztwa Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich stwierdził przypadek niewłaściwego administrowania i dał Komisji Europejskiej wszelkie okazje do naprawienia sytuacji. Brak współpracy ze strony Komisji w tym przypadku pociąga za sobą ryzyko osłabienia zaufania obywateli do Komisji, a także podważenia zdolności Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i Parlamentu Europejskiego do stosownego i skutecznego nadzorowania Komisji. Jest wbrew zasadzie rzeczywistej praworządności, na której spoczywa Unia Europejska.

Ponadto jasne jest, że Komisji zbyt często zdarzają się opóźnienia w odpowiedziach na wnioski o dostęp do dokumentów. Ogromnie spóźnia się także z odpowiadaniem rzecznikowi w większości przypadków dotyczących dostępu do dokumentów, a w niektórych przypadkach opóźnienia są bardzo duże. Sytuacja ta stwarza problem systemowy. Pozbawia obywateli jednej z zasadniczych korzyści, jakiej mogą oni oczekiwać, kiedy odwołują się do prawa składania skarg do rzecznika, tzn. rozwiązania szybszego niż to, które mają do dyspozycji, wszczynając postępowanie przed sądem.

Parlament Europejski żąda zatem, żeby Komisja Europejska przyznała, że nadmierne opóźnienia w udzielaniu odpowiedzi Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich w tym przypadku stanowią niespełnienie obowiązku lojalnej współpracy, zapisanego w TUE, oraz żeby zobowiązała się do przestrzegania tego obowiązku w przyszłej współpracy z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich. Jeżeli Komisja nie podejmie takiego zobowiązania i/lub nadal będzie działać bez chęci współpracy z rzecznikiem, Parlament będzie mógł nałożyć na nią sankcje. Mogą one obejmować m.in. umieszczenie w rezerwie części budżetu Komisji przeznaczonego na wydatki administracyjne.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	25.10.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 10 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Victor Boştinaru, Pascale Gruny, Peter Jahr, Mariya Nedelcheva, Chrysoula Paliadeli, Nikolaos Salavrakos, Jarosław Leszek Wałęsa, Angelika Werthmann
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Axel Voss